

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupeného JUDr. Richardem Pustějovským, advokátem, se sídlem Matiční 730/3, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti nedatovanému rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 164889/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 8. 2015, čj. 58 A 5/2013 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a závěry krajského soudu

[1] Žalobce napadl žalobou rozhodnutí čj. MSK 164889/2012, sp. zn. DSH/39233/2012/Zez, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností ze dne 8. 11. 2012, čj. SMO/3688551/12/DSC/Škr; jím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 10. 7. 2012 v 15:10 hod. v Olomouci na ulici U podjezdu, ve směru jízdy od ulice Pavlovické k ulici Pasteurově, řídil motorové vozidlo tovární značky Daimlerchrysler, X, na kterém v rozporu se zvláštním právním předpisem nebyly umístěny tabulky registrační značky; za to mu byla udělena pokuta ve výši 5.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnosti zaplatit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Uvedl, že první námitka žalobce ohledně absence data vydání napadeného rozhodnutí je sice důvodná, avšak podle ustálené judikatury toto pochybení není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, resp. tato skutečnost neznamená jeho nezákonnost či dokonce deklarovanou nicotnost. K námitce, že žalovaný nereagoval na žalobcovu doplnění odvolání podané jeho právním zástupcem, soud uvedl, že se jedná o neurčitý žalobní bod, neboť z něj není patrné, v čem konkrétně měl žalovaný reagovat na takto doplněné odvolání. Nadto soud konstatoval, že žalovaný se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami uvedenými ve zmíněném doplnění odvolání. Krajský soud nesouhlasil s žalobní námitkou, že nebyla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125 odst. 1 písm. a) bod 1 silničního zákona. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že motorové vozidlo v době kontroly příslušníky Policie ČR (10. 7. 2012) bylo osazeno registračními značkami X, jejichž platnost uplynula 14. 6. 2012. Podle 38 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, nesmí provozovatel silničního vozidla provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, na němž není umístěna tabulka s registrační značkou, přidělenou k danému vozidlu obecním úřadem obce s rozšířenou působností nebo příslušným orgánem jiného státu, způsobem umožňujícím identifikaci vozidla. Námitka, že vozidlo bylo opatřeno registrační značkou X, je tedy irelevantní, neboť v den provedení kontroly již uplynula její platnost, což žalobce v řízení ani nepopíral. Soud proto uzavřel, že se žalobce skutečně dopustil daného přestupku, neboť řídil v provozu na pozemních komunikacích vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem (zákonem č. 56/2001 Sb.) nebyla umístěna tabulka registrační značky. Námitka, že dané vozidlo bylo pojištěné pro provoz na pozemních komunikacích v České republice, je rovněž nedůvodná, neboť nemá nic společného s posouzením vytykaného přestupku.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) řádně a včas kasační stížnosti společně s návrhem na přiznání odkladného účinku. Podáním ze dne 1. 9. 2015 kasační stížnost opravil a doplnil. V kasační stížnosti uvedl, že napadá rozsudek v celém rozsahu, přičemž namítá jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem (§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního), dále namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž krajský soud vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, a že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.), a rovněž tvrdí, že v rozsudku nejsou dostatečně uvedeny důvody (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

[4] Stěžovatel tvrdí, že byl zkrácen na jeho právech přímo a současně v důsledku porušení jeho práv rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a následně rozhodnutím žalovaného. Zjištěný skutkový stav správním orgánem prvního stupně a žalovaným je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu. Ve správním řízení i řízení odvolacím byla podstatným způsobem porušena zákonná ustanovení o řízení. V řízení před krajským soudem byly porušeny základní zásady řízení a napadený rozsudek je tak v přímém rozporu s Rezolucí Výboru ministrů Rady Evropy č. (77) 31, o ochraně jednotlivce ve vztahu ke správním aktům. Krajský soud neúplně zjistil skutkový stav dané věci, neboť neprovedl stěžovatelem označené a navržené důkazy. Na základě provedených důkazů dospěl krajský soud k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho závěry jsou v rozporu s hmotným právem.

[5] Dále namítá, že nebyla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125 odst. 1 písm. a) bod 1 silničního zákona, neboť dané vozidlo bylo v době kontroly opatřeno registrační značkou X, ke které byl vystaven nejprve TP SRN č. X, TP SRN ORV č. X a také následně technický průkaz ČR č. X, který opravňoval k užití vozidla k provozu na pozemních komunikacích v rámci EU. Krajský soud tak aplikoval § 125 odst. 1 písm. a) bod 1 silničního zákona v rozporu s platným právem, neboť dané vozidlo mělo přidělenou zvláštní registrační značku. Tato registrační značka byla přidělena konkrétnímu vozidlu správním orgánem jiného členského státu EU. Z úředního záznamu o odnětí věci ze dne 10. 7. 2012 je uvedeno „2x tabulka převozní registrační značky X“. Stěžovatel namítá totožnost pojmosloví „terminologie“ užívaného platnou právní úpravou a Policií ČR v Olomouci při její činnosti. Dané vozidlo bylo rovněž řádně pojištěno pro provoz na pozemních komunikacích v ČR dne 1. 7. 2012 u České pojišťovny a.s., a to na základě identifikace dle zvláštní registrační značky. Registrační značka byla v souladu s technickými průkazy včetně protokolu o STK č. X. Vozidlo i vlastníka bylo tedy možné dohledat v databázi státního orgánu příslušného k jejich vydávání. Opatření daného vozidla zvláštní registrační značkou tedy nikterak neztížilo jeho identifikaci.

[6] Stěžovatel uvedl, že argumentace krajského soudu s odkazem na § 38 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb. je nepřiléhavá, neboť vozidlo bylo registrováno a opatřeno zmíněnou zvláštní registrační značkou. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2014, čj. 9 As 20/2014 - 50, který se zabýval ve skutkově podobné věci nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, a na rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 17. 7. 2014, čj. 76 A 26/2012 - 37, který se zabýval rovněž skutkově obdobným případem.

[7] Dále nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že platnost zvláštní registrační značky byla ukončena dne 14. 6. 2012, což neměl stěžovatel popírat. Od samého počátku řízení naopak trvá na stanovisku, že datum uvedené na zvláštní registrační značce, není datem omezení platnosti registrace, nýbrž datem omezení platnosti pojištění sjednaného na území jiného členského státu EU.

[8] Krajský soud se v průběhu řízení vůbec nezabýval otázkou, zda užití cizozemské registrační značky s omezenou platností, která marně uplynula, je nutné považovat za jízdu bez registrační značky ve smyslu § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 silničního zákona. Stejně se krajský soud nezabýval i ostatními žalobními body, přičemž pouze konstatoval, že argumentace stěžovatele je chybná, avšak již neuvedl důvody pro tento závěr. Stěžovatel rovněž poukazuje na skutečnost, že v době od 2. 7. 2012 do 15. 7. 2012 nefungoval Centrální registr vozidel, a nebylo tak možné dané vozidlo registrovat. Závěrem namítá, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nezabýval doplněním odvolání ze dne 10. 1. 2013. Z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Stěžovatel společně s kasační stížností podal návrh na přiznání odkladného účinku. O tomto návrhu soud nerozhodoval samostatně, jelikož rozhodl bezodkladně již ve věci samé.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel namítl, že datum uvedené na zvláštní registrační značce, není datem omezení její platnosti, nýbrž datem omezení platnosti pojištění. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že tuto námitku stěžovatel vznesl až v rámci řízení o kasační stížnosti, přičemž v řízeních před správními orgány či krajským soudem tuto skutečnost netvrdil. V těchto řízeních naopak poukazoval na objektivní okolnosti, které mu bránily dané vozidlo řádně přihlásit, a které jej donutily, aby dané vozidlo použil i přes to, že byly již přepravní značky propadlé. Rovněž tvrdil, že k předmětným registračním značkám měl sjednáno pojištění, které jej opravňovalo k provozu vozidla v celé Evropské Unii. Netvrdil však, že se datum uvedené na registračních značkách vztahuje k době platnosti sjednaného pojištění. V předchozích řízeních tak nebylo sporné, že stěžovatel řídil předmětné vozidlo bez platné registrační značky, resp. že věděl o tom, že mu již uplynula platnost registrační značky. Nejvyšší správní soud uzavírá, že tuto námitku stěžovatel neuvedl v žalobě, ani v jejích doplněních či při ústním jednání před krajským soudem, a námitka je tedy nepřípustná podle § 109 odst. 5 s. ř. s.

[13] Podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 silničního zákona *“[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem (pozn.: zde poznámka pod čarou odkazuje na zákon o podmínkách provozu vozidel) není umístěna tabulka státní poznávací značky (dále jen „registrační značka“) nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena. V posuzované věci stěžovatel naplnil první variantu této skutkové podstaty, tedy že na jím řízeném vozidle nebyla umístěna tabulka registrační značky.*

[14] V dané věci se musel Nejvyšší správní soud nejprve vypořádat s právní otázkou, zda užití cizozemské registrační značky s uplynulou lhůtou platnosti naplňuje znaky skutkové podstaty daného přestupku.

[15] Dle § 6 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel, ve znění před novelizací provedenou zákonem č. 239/2013 Sb., *„[k]aždý, kdo hodlá provozovat na území České republiky silniční motorové vozidlo a přípojné vozidlo, je povinen toto vozidlo přihlásit k registraci na předepsaném tiskopisu u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností, s výjimkou osob, jejichž pobyt na území České republiky netrvá déle než 185 dnů v příslušném kalendářním roce.“* Toto ustanovení upravuje obecnou povinnost přihlásit vozidlo zde provozované k registraci u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Naopak z jazykového výkladu této úpravy nevyplývá, že by zde bylo upraveno užívání vozidel s různými druhy registračních značek z různých států.

[16] Ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 silničního zákona hovoří o tabulce registrační značky, která na vozidle není umístěna v rozporu právě se zákonem o podmínkách provozu vozidel. Zákonodárce zde měl na mysli registrační značku, kterou žadateli vydá český obecní úřad na jeho žádost. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, čj. 9 As 230/2014 - 37, je tento názor rovněž uveden: *„[t]ento zákon nejen obecně stanoví registrační povinnost, ale také popisuje celý proces registrace (zejména v § 7 odst. 1, podle něž úřad současně přidělí vozidlu registrační značku, zapíše do technického průkazu údaje o vlastníkovvi vozidla a registrační značku, vydá žadateli osvědčení o registraci a vydá mu tabulku s přidělenou registrační značkou). Z toho je zřejmé, že státní poznávací značkou (registrační značkou), jak ji má na mysli § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, se míní taková identifikační značka vozidla, kterou provozovatel vozidla získává prostřednictvím žádosti o registraci vozidla u českého úřadu – nikoli jakákoli identifikační značka bez ohledu na její cizozemský původ a na její dočasnou (a v tomto případě již prošlou) platnost.“*

[17] S ohledem na výše uvedený výklad a judikaturu zdejšího soudu je patrné, že užití cizozemské registrační značky nevyvazuje osoby, které hodlají na území České republiky provozovat dané vozidlo, z povinnosti podle § 6 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel.

[18] Pokud v daném případě stěžovatel řídil vozidlo, které v České republice hodlal používat, opatřené pouze cizozemskými registračními značkami, kterým již uplynula doba jejich platnosti, naplnil tak znaky skutkové podstaty podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 silničního zákona. Závěry správních orgánů a krajského soudu tak jsou správné a kasační soud se s nimi ztotožnil. Nadto Nejvyšší správní soud konstatuje, že dle „velkého“ technického průkazu k předmětnému vozidlu č. X, který je součástí spisové dokumentace, bylo dané vozidlo prvně registrováno až dne 16. 7. 2012, tedy po šesti dnech od předmětné kontroly příslušníků PČR. Nemohlo tak být v době kontroly opatřeno českými registračními značkami, jelikož nebylo ještě registrované.

[19] Pro věc není podstatné, že zvláštní registrační značka odpovídala údajům v cizozemských technických průkazech vozidla. Tato skutečnost totiž nic nemění na tom, že vozidlo nebylo registrováno v České republice, ač registrováno být mělo, a nebylo vybaveno českou registrační značkou, která by umožňovala jeho bezproblémovou identifikaci v českém registru vozidel. Stěžovatel se rovněž nesprávně domnívá, že vystavení českého technického průkazu č. X jej bez dalšího opravňovalo dané vozidlo provozovat na pozemních komunikacích. Technická způsobilost, resp. její osvědčení je pouze podkladem pro následnou registraci vozidla v Centrálním registru vozidel a zároveň jednou, nikoli jedinou, zákonnou podmínkou k užití vozidla na pozemních komunikacích. Totéž platí i na povinné pojištění odpovědnosti z provozu vozidla na pozemních komunikacích, které měl stěžovatel již uzavřené přede dnem předmětné kontroly. Je pravdou, že dané vozidlo bylo zřejmě možné vyhledat v databázi stanice technické kontroly, která osvědčila technickou způsobilost vozidla. Nikoli již však v Centrálním registru vozidel. Proto dané vozidlo nebylo a ani nemohlo být v době kontroly opatřeno českými registračními značkami. Stěžovatel tak dle přesvědčení soudu naplnil znaky skutkové podstaty daného přestupku.

[20] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že právní předpisy, které aplikoval krajský soud, zcela dopadají na posuzovanou věc, neboť souvisí s registrační povinností. Naopak judikatura, na kterou poukazuje stěžovatel, není pro daný případ relevantní. V prvé řadě zdejší soud konstatuje, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 17. 7. 2014, čj. 76 A 26/2013 - 37, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, čj. 9 As 230/2014 - 37, zejména pro nesprávné posouzení stejné právní otázky, která vyvstala i v tomto řízení. Druhý judikát, na který stěžovatel odkazuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2014, 9 As 20/2014 - 50) sice řešil skutkově obdobný případ, avšak soud zůstal toliko v rovině nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu, pro kterou jej zrušil, a meritem věci včetně posouzení stejné právní otázky se nezabýval. Nejvyšší správní soud na tomto místě předesílá, že napadený rozsudek, vydaný v nyní posuzované věci, je přezkoumatelný. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními body, přičemž důvody uvedl v rámci komplexního posouzení, nikoli separátního rozdělení odůvodnění svých závěrů k jednotlivým žalobním bodům. Z obsahu odůvodnění vyplývá, které skutečnosti jej vedly k jeho závěrům. Je pravdou, že odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu mohlo být obsáhlejší, avšak závěry z něj patrné jsou srozumitelné, logické a správné, přičemž Nejvyšší správní soud je v nepatrné míře musel rozvést. Toto však není pochybení takové míry, které by znamenalo nezákonnost napadeného rozsudku pro jeho nepřezkoumatelnost.

[21] Námitka vady řízení byla vznesena toliko v obecné nekonkrétní rovině, a soud tedy konstatuje, rovněž v obecné rovině, že řízení před správními orgány ani řízení před krajským soudem nebylo postiženo vadou, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí, což je zřejmé ze soudního i správních spisů. Správní orgány i krajský soud se řádně vypořádaly se všemi námitkami stěžovatele, provedly dokazování v rozsahu dostatečném ke zjištění skutkového stavu a dospěly ke správným závěrům. V těchto řízeních nebyly porušeny žádné základní zásady řízení, jak stěžovatel namítá (opětovně toliko v obecné nekonkrétní rovině). K námitce stěžovatele, že krajský soud neprovedl stěžovatelem označené a navržené důkazy, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel označil důkazy na podporu svých tvrzení pouze v jeho správní žalobě a při ústním jednání výslovně uvedl, že již nemá dalších důkazních návrhů. Důkazy označené v žalobě jsou součástí spisového materiálu a krajský soud k nim přihlédl a posoudil je. Tato námitka tedy není rovněž důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, resp. že neshledal v postupu krajského soudu či v napadeném rozsudku naplnění ani jednoho z kasačních důvodů.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[23] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu